

Ardından

– Damlalar... · 29 Mayıs 2018

Şimdi iyi bak o gözlerime sevdiğim,
Süzülen her damlanın,
Biri benim, diğeri sen.
Yokluğunda fırtınalar kopan bu limanın,
Sahibi benim sebebi sen.
Dökülenler sadece gözyaşı değil,
Giderken ardımda bıraktığım,
Unutmak zorunda olduğum,
Ve üstüne kalın bir çizgi çektiğim, yitip giden gençliğim.

Daha onaltı yaşındaydım.
Bir sevdanın, bir ömrün,
Ve tarifsiz bir acının başında.
Ben ne zaman büyüdüm anne,
Ne zaman uçtu bu yürek benden,
Ne zaman ve neden geçer oldum kendimden.
Rengini kaybetti hayat sanki, sen gidince.
Her mevsim sonbahar, her mevsim kış,
Her köşe başı sen.
Artık tek başıma yürüdüğüm bu sokaklar,
Bir hasretin mihenk taşı gibi,
Öylece durur köşe başlarında.
Hiç aklıma gelmezdi bir köşeyi mesken tutacağım,
İçimdeki sızıyı katlarcasına,
Kışın ayazında böyle yanacağım.

Seni unutmanın bir yolunu arıyorum belki çaresizce,
Ben sarsılıp kaçtıkça,
Sen biraz daha işliyorsun benliğime.
Bazen susmakmış seni seviyorum demek,
Bazen gönlüne vuramadığın kilidi diline vurup,
Unutmakmış bütün yaşananları.
Oysa sana dair sevdiğim bende kalanlar,
Gönlümden geçenler hep sana dair.
Daha kurulmadan yıkılan,

Yaşanmadan biten,
Söylenmeden unutulana,
Tutamadan ayrılan eller...
Her ne varsa sevda adına,
Dilime varmadan susup yuttuğum,
Kaybetmenin korkusu sana dair.
Tam otuz yıl olmuş, kaçarcasına gittiğin bu şehirden,
Ve bu yaralı, yitik ömürden.
Biliyorum şimdi ne söylesem anlamsız kara gözlüm.
Zamansız sardı yine yüce dağları bulutlar.
Gittiğinde sonbahardı,
Son baharımdı güldüğüm,
Gülerken üzüldüğüm,
Senden bir parça bırakmışsın sanki dört bir dört bir yanıma,
Nere gitsem sen, nere baksam sen.
Şimdi sensiz bu sokakların,
Hep bir tarafı eksik, hep bir yanı yaralı.
Yazın buz gibi, kışın yanar, bu şehir sen gideli,
Unutup umarsızca çekip gittin ya, bırakıp her şeyi,
Galiba bir beni,
Bir hayalini,
Birde yüreğini bende unuttun...

<https://www.youtube.com/watch?v=L9k2nndjq6g>